

Szabados György

És szólt:

még formálom
mert kedvelem őket

(1970)

J. K. Superstar

Keresztesont a kereszted,
gerinced a szára,
magadat felmereszted
rá: korpuszkuhába.

(1976. december 23.)

Bartók-suttogás

„Akik engem megugattok
szárnyas lelkem csattogjátok
víg beleimen nyüvedtek
szíves bordáimon csüggtek

akik bújtok likaimba
kimarni fenségem titkát
akik repedt fényen lestek
velőm küllős sugarára

kik torkomat lángoljátok
májamból kik tépést vesztek
akik hangszalagra kentek
tőlem minden szívdobogást

akik sápadt vallomásom
verőfényén felhasítottok
miféle igén tudjátok
hol van titkoknak határa.”

(1977)

Talán

„száműzött tenger, Isten hallgatása...”?

Csütörtökön Farkasréten, ahogy ott megadón a bőrig áztató zivatarban Szabados Györgyünk sírját körülálltuk, utolsó koncertjét hallgatva elmerengőn: barna tölgyfa koporsóján a földanya hangjának ritmustalan dübörgését, valóságosan is elfogott a „Szeretet tériszonya és kicsinyes aggodalma”. Eddig ezt a Pilinszky János által megénekelte eszmerengető fájdalmat a szeretetben, így, ilyen fülsiketítőn, velőtrázón még sohasem éreztem. Miklóssy Bandival egymás vállán zokogtunk, megadón, tehetetlenül, egymás között értetlenkedve: „Kit temetnek?” „Nem tudom!” „Kik temetnek?” „Nem tudom!” Talán jobb, ha most a gesztenyefák oltalmára bízunk a választ, és magunkat is, olvastuk ki egymás riadalmas tekintetéből. A kikökkentett időben, amilyen váratlanul érkezett, olyan hirtelen vonult el fejkünk fölül a vihar, a ború, miközben a Mester „A Szent Főnixmadár dürrögései”-vel a gyászolóknak azt üzent: „Et resurrexit tertia die!” Ne sírjatok, ne bánkodjatok, majd meglátjátok, harmadnapon hamvaimból ím föltámadok. Ámen.

(mikola)